

ja hind tertvete rublades tähtedega üles tähendatud olema. Posti-
mille hind üle 5000 rubla kannab, ei võeta postil peal mitte vastu.

Rahastirjade eest, mille juures „Денежно на _____ рубль.“
adressil peale tuleb kirjutada, maksetakse: a) taaturaha: 7 kop, loodi
pealt omamaal ja 10 kop. loodi pealt väljamaale, b) hinnitamise
raha: kuni 600 rublani 1/2 kop. rubla pealt; 600–1600 rublani 1/4
kop. rubla pealt ja veel 1 rbl. 50 kop. lisamaksu; üle 1600 rbl. 1/2
kop. rubla pealt ja veel 3 rbl. 50 kop. lisamaksu. Peale selle on veel
7 kop. omamaal- ja 10 kop. väljamaal kirja hinnitamise eest maksta.

Wakraha võib kirja sees jaata kuni 9¹/₂ kop., hõberaha kuni 4 hõbe-
rubla ja 95 kop., ja sulbraha kuni 30 rubla; raha peab aga nõnda
päberil seise pöndub olema, et ta ilkuda ei anna. Kadumaminemise
korral makstab kroonu koostungi ettenähtumise peale täie summa välja.

Telegrammid. Telegrahi sõnumite maks on kohesugune:
a) põhjusaad, b) maks iga sõna eest. Põhjusmaks terwei Wenemaal on
15 kop. Maks iga ühiku sõna eest on 1) hinnades 1 kop. 2) igasfe
Euroopa-Wenemaal kohta, Soomemaal ja Kaukasusse 5 kop. 3) Aasia-
Wenemaal 10 kop.

Stempelmarginid. 80-ne kopikaline stempelmark tuleb panna:
woolikirjade, sündimise-, ristimise-, laulatuse- ja surnutähtede peale, siis
ka paiste- ja taetustekirjade peale igasfe kohta. Wastuse tarwis
tuleb veel teine mark à 80 kop. paistekirjade juure panna.

Koostungide peale, mis üle 5 rbl. läherwad, on 5 kopikaline stem-
pelmark panna, millest kviitkirja oma nime läbi kirjutab

Poole tee peal.

„Kas oleme siis walmis?“ „Walmis — sul on di-
gus! Walmis nälja minema — nagu narakud! Sumal
näeb seda.“

„Mitte nõnda, Priido, mitte nõnda! Ära tee oma
elu raskemaks kui ta juba on. Wiha ei tee mitte, mis
armas on Sumala meelest. Tule ja waata ommetegi“
— sellega awas noor naine, kelle näo peal juba mure
korisud olivad näha, kambri ulse ja näitas wordi peale,
milles kaks last rahuliseft mogas — kui meie ta waeselt
ja paljalt siit lahkume, oleme ommeti oma lastega terwed.
Soiaks Sumal meile ommeti seda õnne alati!“

„Sina oled kole wiisakas, Justine. Terwed, jah,
terwed kerjajad“ — talupoeg naeris meeliskult ja teo-
tawalt ja wahtis mõruda näoga tuba mööda ümber. Oli
see ju madal, suur talutuba; lagi ja seinad tunnistasi-
wad, et siin mitu põlwe oli elatud ja tööd tehtud. Täht-
jaks läinud seinad ja suur ahi potitiwidest ei awaldanud
mitte lõige paremat mõju waatoja peale. Paar lagunud
tooli ja paar potti ja lausfi oli veel toas näha. Kuu
paistis alnast siisse. Ühe akna peal seisid poolkuiwanud
roos ja see tegi toa veel rõõmuwaesemaks.

Majakraam oli, peale woodite lambris, juba kõik küü-
nis redelwantri peale palitud. Veel paar tundi, ja Priido
Eppler pidi naese lastega majast ja õuest lahkuma, õuest,
mis mälestawasti saadil tema esivanemate oma oli olnud.
Kurwad, rasked tunnid olivad need wiimsed tunnid wa-
nas kodus!

„Tule, Priido, — katsume ta natukene magada. Ega
enne kella kolme meie jo minema ei saa, ja nüüd on alles
kell kümme.“ Nõnda rääkis naene tasafelt.

Katsu sina, Justine, magada, mina küll ei saa, seda
ma tean. Minul ei ole seda ka tarwisgi. Mine sina,
waene naene, oled jo wiimsed päewad kangeste ennast
wastanud, ja kui wäga veel, mine — ja head õõd!“
Nende sõnade juures hakkas mees waljuste nutma, ja see
tähendab enam kui naise pisarad.

„Priido, mo waene mees.“ Justina pani oma käe
temale ümber kaela ja tõmbas tema pea oma külge —
„Priido, ära kurda, mõtie ikka, et meil õnnetuses veel
üks troost on — meie oleme süüta.“ — Siis kargas mees
üles, kistus enese ätiselt ja wihaga omast truust naesest
lahi ja hüüdis sügawa healega: „Süüta, ja, seda meie
oleme, meie oleme kõik teinud, mis meie jõuus oli. Süü-
alune on see seal ülewal“ — hirmus wiha sätendas tema
palgest „see koer seal, kes mind oma wale sõpruse siise
määsis, mulle waesele ikka jälle laenas, mind hakust saa-
dil suurte summadega aitas, ikka juure lisades: Teen jo
seda heameelega — kui naabrid teine teist ei aita, noh,
see oleks kena tütt! Ja mina uskusin teda omas ruma-
luses, oh Sumal, — tunni — tunni see liig hilja oli,
tunni ta nõõri mulle kui waesele metsloomale kaela wis-
tas, tunni kõik mo pärandus tema kätte langes! Selle
peale käis tige da meel juba alguseft saadil, oh sa tige ka-
wal, ja nüüd, nüüd olen ma nii laugele jõudnud. Kõik,
kõik tema päralt! Raja, duu, nurmed, aasad — tema
oma, kõik tema päralt, ja minu osa — sandikott! Aga
—“ ähwardades tõstis Priido Eppler käe üles ja näitas
rustlaga naabri maja poole — „aga seda ma sulle ei
lingi, sa tige loom! Päew tuleb, ehk ka õõ, millal sina
Priido Eppleri peale pead mõtlema, seda sina kodunt
välja ajasid, ma wannun ja töotan seda lõige selle juu-
res, mis mulle püha on, oma isa nime juures ja —“

„Pea sinni, Priido, pea sinni“ — palus Justina,
„ära tee nii hirmust pattu ja ära lase kättemaksmise mõ-“